

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

zo 16. novembra 2017*

„Odvolanie – Arbitrážna doložka – Šiesty rámcový program v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností (2002 – 2006) – Vrátenie časti súm zaplatených odvolateľke – Paušálne náhrady“

Vo veci C-250/16 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 2. mája 2016,

Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH, so sídlom v Ottobrunne (Nemecko), v zastúpení: M. Núñez Müller, Rechtsanwalt,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: T. Maxian Rusche a F. Moro, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: A. Borg Barthet (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu desiatej komory, sudcovia M. Berger a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 19. februára 2016, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Komisia (T-53/14, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2016:88), ktorým Všeobecný súd čiastočne vyhovel jej žalobe, ktorou sa jednak domáhala určenia, že Európska komisia nebola oprávnená od nej požadovať vrátenie preddavkov zaplatených na základe troch zmlúv, a jednak, že žalobkyňa nebola povinná zaplatiť Komisii paušálne náhrady.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Okolnosti predchádzajúce sporu sú v bodoch 1 až 19 napadnutého rozsudku opísané takto:
 - „1 V súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2321/2002 zo 16. decembra 2002 týkajúcim sa pravidiel účasti podnikov, výskumných ústavov a univerzít a šírenia výsledkov výskumu pri vykonávaní šiesteho rámcového programu Európskeho spoločenstva (2002 – 2006) (Ú. v. ES L 355, 2002, s. 23; Mim. vyd. 13/031, s. 46), a v rámci vymedzenom rozhodnutím Európskeho parlamentu a Rady č. 1513/2002/ES z 27. júna 2002, ktoré sa týka šiesteho rámcového programu Európskeho spoločenstva v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností prispievajúcich k vytvoreniu Európskeho výskumného priestoru a k inovácii (2002 až 2006) (Ú. v. ES L 232, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/029, s. 576), Komisia Európskych spoločenstiev uzavrela tri zmluvy o poskytnutí subvencie, a to okrem iného so žalobkyňou, [spoločnosťou Ludwig-Bölkow-Systemtechnik], ktorá je poradenským podnikom v oblasti technológií a stratégií a ktorá vykonáva činnosť predovšetkým v oblasti energetiky, mobility a udržateľnosti.
 - 2 Pokiaľ ide o prvú zmluvu zodpovedajúcu projektu s názvom ‚Development of a harmonised «European Hydrogen Energy RoAdmap» by a balanced group of partners from industry, European regions and technical and socio-economic scenario and modelling experts‘ (rozvoj harmonizovanej ‚Európskej cestovnej mapy vodíkovej energie‘ skupinou, ktorá sa skladá rovnomerne z partnerov v oblasti priemyslu, európskych regiónov a expertov v oblasti technických a socioekonomických scenárov a modelovania) (ďalej len ‚projekt HyWays‘), ako aj druhú zmluvu zodpovedajúcu projektu s názvom ‚Handbook for Approval of Hydrogen Refuelling Stations‘ (manuál schvaľovania vodíkových čerpacích staníc) (ďalej len ‚projekt HyApproval‘), žalobkyňa vystupovala ako koordinátor. Pokiaľ ide o tretiu zmluvu zodpovedajúcu projektu ‚Harmonisation of Standards and Regulations for a sustainable Hydrogen and Fuel Cell Technology‘ (harmonizácia noriem a pravidiel týkajúcich sa udržateľnej vodíkovej technológie a technológie palivových článkov) (ďalej len ‚projekt HarmonHy‘), bola len jednou zo zmluvných strán konzorcia.
 - 3 Podľa článku 12 každej z týchto zmlúv sa na ne uplatňuje belgické právo.
 - 4 Článok 13 uvedených zmlúv obsahuje arbitrážnu doložku, ktorá spresňuje, že výhradnú právomoc rozhodovať o sporoch medzi Komisiou a zmluvnými partnermi, pokiaľ ide o ich platnosť, uplatňovanie alebo ich výklad, má Všeobecný súd.
 - 5 Všeobecné podmienky, ktoré sú podľa článku 14 každej zo zmlúv ich neoddeliteľnou súčasťou, obsahujú prvú časť, ktorá sa týka najmä realizácie predmetných projektov, ukončenia zmlúv a zodpovednosti (body II.2 až II.18), druhú časť týkajúcu sa podmienok financovania a kontrol, auditov, náhrad a sankcií (body II.19 až II.31) a tretiu časť týkajúcu sa práv duševného vlastníctva (body II.32 až II.36).

6 Bod II.19 ods. 1 všeobecných podmienok definuje výdavky oprávnené na financovanie zo strany Európskej únie a stanovuje toto:

„Oprávnené náklady vynaložené na realizáciu projektu musia spĺňať tieto podmienky:

- a) musia byť reálne, hospodársky racionálne a nevyhnutné na realizáciu projektu;
- b) musia byť stanovené v súlade s obvyklými účtovnými zásadami jednotlivého zmluvného partnera;
- c) musia byť vynaložené počas doby projektu, ktorá je definovaná v článku 4 ods. 2...;
- d) musia byť zaznamenané v účtovníctve zmluvného partnera, ktorý ich vynaložil, najneskôr ku dňu vyhotovenia osvedčenia o audite stanoveného v článku II.26. Účtovné postupy použité na zaznamenanie výdavkov a príjmov musia rešpektovať účtovné pravidlá štátu, v ktorom má zmluvný partner sídlo, ako aj umožniť priamu zhodu medzi výdavkami a príjmami, ktoré vznikli pri realizácii projektu a všetkými výkazmi o celkovej činnosti zmluvného partnera...“

7 Bod II.19 ods. 2 písm. a) až h) všeobecných podmienok uvádza osem kategórií neoprávnených nákladov. Bod II.19 ods. 2 písm. i) dodáva, že neoprávnené sú všetky náklady, ktoré nespĺňajú podmienky stanovené v odseku 1.

8 Body II.20 a II.21 všeobecných podmienok definujú dva druhy nákladov, ktoré sú za podmienok stanovených v bode II.19 oprávnené, a to po prvé priame náklady, ktoré bezprostredne súvisia s projektmi, a po druhé nepriame náklady, ktoré s projektmi priamo nesúvisia, avšak môžu byť identifikované a odôvodnené účtovným systémom zmluvného partnera ako náklady vzniknuté v súvislosti s priamymi nákladmi.

9 Bod II.22 ods. 1 všeobecných podmienok stanovuje tri modely vykazovania nákladov, medzi ktoré patrí model úplných nákladov, ktorý zmluvné strany používajú na zahrnutie priamych a nepriamych oprávnených nákladov, a model úplných nákladov s paušálnou sadzbou, ktorý zmluvné strany používajú na zahrnutie priamych oprávnených nákladov a paušálnej sadzby pri nepriamych nákladoch. Táto paušálna sadzba je 20 % všetkých priamych nákladov po odpočítaní nákladov na subdodávateľské zmluvy, čo pokrýva všetky nepriame náklady, ktoré vznikli zmluvnej strane v rámci projektu.

10 Bod II.24 ods. 2 druhý pododsek všeobecných podmienok stanovuje, že finančný príspevok Únie nemôže byť zdrojom príjmu zmluvných strán.

11 V súlade s bodom II.29 ods. 1 všeobecných podmienok však Komisia môže kedykoľvek počas trvania zmluvy a až päť rokov po skončení projektu vykonať audity. Tieto audity sa môžu vzťahovať na vedecké, finančné, technologické alebo iné aspekty, ako napríklad zásady účtovníctva a správy týkajúce sa riadneho výkonu projektu a plnenia zmluvy.

12 Bod II.30 všeobecných podmienok znie takto:

„Zmluvné strany sa bez toho, aby boli dotknuté iné opatrenia upravené v tejto zmluve, dohodli, že [Únia] môže v záujme ochrany svojich finančných záujmov žiadať od zmluvnej strany, ktorej výdavky sa ukázali byť neprimerane vysoké a ktorá z tohto dôvodu získala od [Únie] neodôvodnený finančný príspevok, paušálnu náhradu škody. Paušálna náhrada nie je zahrnutá v sume neodôvodneného finančného príspevku, ktorý má zmluvná strana vrátiť.

1. Výška paušálnej náhrady musí zodpovedať neprimerane vysokým výdavkom a neodôvodnenej časti príspevku [Únie]. Výška paušálnej náhrady sa vypočíta podľa tohto vzorca:

Paušálna náhrada = neodôvodnený finančný príspevok x (neprimerane vysoké výdavky/celková požadovaná suma)

- Výpočet paušálnej náhrady zohľadňuje len obdobie vzťahujúce sa na príspevok [Únie], o ktorý zmluvná strana na toto obdobie požiadala. Náhrada sa nevypočíta podľa celkového príspevku [Únie].
2. Komisia svoju žiadosť o platbu oznámi doporučeným listom s doručenkou zmluvnej strane, ktorá je podľa nej povinná paušálnu náhradu zaplatiť. Zmluvná strana má k dispozícii lehotu 30 dní na poskytnutie odpovede na žiadosť o náhradu [Únie].
 3. Postup vrátenia neodôvodneného finančného príspevku a postup zaplatenia paušálnej náhrady sa určí podľa ustanovení bodu II.31.
 4. Komisia môže v súlade s ustanoveniami odsekov 1 až 6 požadovať náhradu za akékoľvek neprimerane vysoké výdavky zistené po uplynutí platnosti zmluvy.
 5. Ustanovenia tohto článku sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté administratívne alebo peňažné pokuty, ktoré môže Komisia v zmysle rozpočtového nariadenia uložiť akejkolvek zmluvnej strane porušujúcej svoje povinnosti, alebo akékoľvek občianskoprávne nápravné opatrenie, ktorého sa [Únia] alebo iná zmluvná strana môže dovoliť. Okrem toho uvedené ustanovenia nevyklučujú možnosť trestného stíhania orgánmi členských štátov.
 6. Okrem toho, ako stanovuje rozpočtové nariadenie, môže byť každej zmluvnej strane, o ktorej bolo konštatované, že závažne porušila svoje zmluvné povinnosti, uložená peňažná pokuta v hodnote od 2 % do 10 % sumy finančného príspevku, ktorý získala od [Únie]. Táto sadzba sa môže zvýšiť na 4 % až 20 % v prípade opakovaného porušenia v rámci obdobia piatich rokov od dátumu prvého porušenia.'
- 13 Vo februári 2008 Komisia uskutočnila na základe bodu II.29 všeobecných podmienok audit týkajúci sa riadneho plnenia sporných zmlúv.
 - 14 Dňa 17. marca 2011 Komisia odovzdala žalobkyni návrh správy o audite. Listami z 21. a 22. apríla 2011 žalobkyňa k uvedenému projektu zaujala stanovisko.
 - 15 Dňa 25. júla 2011 Komisia zaslala žalobkyni konečnú verziu správy o audite. V správe sa konštatovalo, že žalobkyňa stanovila svoje oprávnené náklady na zamestnancov na príliš vysokej úrovni. Navyše podľa tejto správy náklady týkajúce sa výskumu boli nesprávne kvalifikované ako náklady na správu. Napokon neboli vykázané úroky z preddavkov v celkovej výške 1 707,40 eura.
 - 16 Pokiaľ ide o tieto tri zmluvy, ktoré boli k dnešnému dňu ukončené a v súvislosti s ktorými bol zaplatený celý zostatok finančnej účasti Únie, Komisia informovala žalobkyňu, že jej predloží oznámenie o dlhu.
 - 17 Od 10. augusta 2011 do 11. novembra 2013 prebiehala medzi žalobkyňou a Komisiou korešpondencia, počas ktorej sa dotknutí účastníci sporili o záveroch konečnej správy o audite.
 - 18 Dňa 9. decembra 2013 Komisia predložila žalobkyni viaceré oznámenia o dlhu. Z týchto oznámení vyplýva, že suma, ktorú má Komisia získať späť, predstavuje 218 539,62 eura z titulu projektu HyWays, 75 407,06 eura z titulu projektu HyApproval a 47 128,39 eura z titulu projektu HarmonHy. Navyše Komisia požiadala žalobkyňu o poskytnutie paušálnych náhrad podľa bodu II.30 všeobecných podmienok, a to 60 402,30 eura z titulu projektu HyWays, 11 019,61 eura z titulu projektu HyApproval a 10 002,17 eura z titulu projektu HarmonHy.
 - 19 Po podaní žaloby Komisia vydala v prospech žalobkyne dobropis č. 3 233 150 004 vo výške 108 753,52 eura, dobropis č. 3 233 150 005 vo výške 10 875,35 eura a dobropis č. 3 233 150 006 vo výške 23 404,88 eura.“

Žaloba pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 3 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 20. januára 2014 žalobkyňa podala žalobu na určenie, že po prvé Komisia nevypočítala náklady na tri projekty v súlade so zmluvnými ustanoveniami, po druhé, že v rámci projektu HyWays bola suma finančného príspevku Únie získaného žalobkyňou nižšia ako suma uvedená vo dvoch oznámeniach o dlhu vydaných Komisiou, po tretie, že Komisia nesprávne zmenila kvalifikáciu nákladov na správu na náklady na výskum v projekte HyApproval, po štvrté, že žalobkyňa nebola povinná zaplatiť Komisii paušálne náhrady v rámci troch projektov, a napokon po piate, že Komisia nesprávne vydala sporné oznámenia o dlhu, keďže sumy, ktoré žalobkyňa dlhuje, sú nižšie ako sumy uvedené v týchto oznámeniach.
- 4 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa v podstate predložila štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod bol založený na tom, že odmietnutie Komisie udeliť súhlas s metódou výpočtu nákladov projektu navrhnutého žalobkyňou je nesprávne. Svojím druhým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdila, že Komisia sa nesprávne domnievala, že v rámci projektu HyWays získala finančný príspevok vo výške 604 240,79 eura. Tretí žalobný dôvod sa týkal nesprávnej zmeny kvalifikácie určitých nákladov, ktoré vznikli v rámci zmluvy týkajúcej sa projektu HyApproval. Napokon štvrtý žalobný dôvod sa týkal nesprávnej povahy žiadosti o paušálnu náhradu predloženej Komisiou.
- 5 Pokiaľ ide o druhý a tretí žalobný návrh, Všeobecný súd rozhodol, že konanie o týchto návrhoch sa zastavuje, keďže Komisia prijatím dobropisov č. 3 233 150 004 a 3 233 150 006 uznala dôvodnosť tvrdení žalobkyne.
- 6 Všeobecný súd zamietol prvý žalobný návrh žalobkyne týkajúci sa metódy výpočtu nákladov na projekt. V bode 58 napadnutého rozsudku predovšetkým uviedol, že Komisia správne odmietla metódu registrácie nákladov uprednostňovanú žalobkyňou z dôvodu, že viedla k vykazovaniu nákladov, ktoré neboli ani reálne, ani hospodársky racionálne a ani nevyhnutné na realizáciu projektu v zmysle bodu II.19 ods. 1 písm. a) všeobecných podmienok.
- 7 Pokiaľ ide o štvrtý žalobný návrh týkajúci sa paušálnych náhrad, Všeobecný súd preskúmal, či bolo uplatnenie bodu II.30 všeobecných podmienok zo strany Komisie v okolnostiach prejednávanej veci v súlade s pravidlami belgického Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje rámec pre uplatnenie sankčných doložiek. Na záver tohto preskúmania došiel k záveru, že podľa článku 1231 belgického Občianskeho zákonníka je potrebné znížiť sumy, ktoré žalobkyňa dlhuje z titulu paušálnych náhrad, na sumu rovnajúcu sa 10 % preddavkov, ktoré neoprávnene prijala.

Návrhy účastníkov konania

- 8 Odvolateľka svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:
 - zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamietol prvý a piaty žalobný návrh žalobkyne,
 - zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že sumy, ktoré žalobkyňa dlhuje z titulu paušálnych náhrad, sa znižujú na sumu rovnajúcu sa 10 % preddavkov, ktoré sa majú vrátiť v rámci projektov HyWays, HyApproval a HarmonHy, a aby rozhodol, že odvolateľka nemá povinnosť vrátiť z titulu paušálnych náhrad žiadnu sumu,
 - zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania, a
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania, ako aj konania na prvom stupni.

- 9 Komisia navrhuje odvolanie zamietnuť a uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.
- 10 Tvrdí, že odvolanie je neprípustné v rozsahu, v akom sa týka rozdelenia trov konania Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku, ktoré sa týkajú druhého a tretieho žalobného návrhu, pri ktorých Všeobecný súd rozhodol o zastavení konania.

O odvolaní

O odvolacích návrhoch v rozsahu, v akom sa týkajú sporných zmlúv

- 11 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza päť odvolacích dôvodov založených na nedostatku odôvodnenia, porušení zásady dobrej viery, skreslení dôkazov, porušení článkov 1162, 1134 a 1135 belgického Občianskeho zákonníka a napokon na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o uplatnenie paušálnych náhrad.

O prvom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 12 V rámci svojho prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 51, 55 a 58 napadnutého rozsudku porušil svoju povinnosť odôvodnenia, pretože odmietol metódu výpočtu hodinovej sadzby, ktorú používala, a to z dôvodu, že výsledkom uplatnenia tejto metódy boli vyššie náklady, „ktoré neboli ani reálne, ani hospodársky racionálne a ani nevyhnutné na realizáciu projektu“, a navyše, že jej účinkom bolo, že Komisia sa zúčastňovala „na krytí všetkých nákladov žalobkyne bez ohľadu na akúkoľvek analýzu ich spojitosti s projektmi“.
- 13 Odvolateľka tvrdí, že dôvody uvedené v týchto bodoch sú nezrozumiteľné, keďže koeficient, ktorý uprednostňovala (náklady/účtovateľné hodiny práce), má oveľa užšiu spojitosť s projektmi uvedenými v zmluvách než koeficient používaný Komisiou [náklady/celkové hodiny práce (účtovateľné a neúčtovateľné)]. Tento koeficient totiž zahŕňa nielen ďalšie projekty, ale aj všetky hodiny práce bez spojitosti s projektmi.
- 14 Vo svojej replike odvolateľka uvádza, že vedomosti nadobudnuté v rámci monitorovania projektu a zdokonaľovania garantujú a zlepšujú kvalitu všetkých projektov vrátane sporných projektov. Z toho vyplýva, že náklady zodpovedajúce monitorovaniu projektu a zdokonaľovaniu sú oprávnenými nákladmi podľa bodu II.19 ods. 1 a bodu II.20 ods. 1 všeobecných podmienok.
- 15 Komisia sa domnieva, že prvý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 16 Je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, lebo táto otázka vyplýva z vecnej zákonnosti sporného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je totiž formálnym vyjadrením dôvodov, na ktorých toto rozhodnutie spočíva. Pokiaľ sú tieto dôvody postihnuté chybami, je nimi postihnutá legálnosť rozhodnutia z meritórneho hľadiska, ale nie jeho odôvodnenie, ktoré môže byť dostatočné, aj keď obsahuje chybné dôvody. Výhrady a tvrdenia, ktoré popierajú dôvodnosť aktu, sú teda irelevantné v rámci odvolacieho dôvodu založeného na neexistencii alebo nedostatočnosti odôvodnenia (rozsudok z 18. júna 2015, Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 37 a citovaná judikatúra).

- 17 Pokiaľ argumentáciu uvádzanú odvolateľkou na podporu prvého odvolacieho dôvodu možno chápať tak, že sa ňou má spochybňovať dôvodnosť posúdenia Všeobecného súdu týkajúceho sa metódy výpočtu hodinovej sadzby, alebo sa ňou má konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 51, 55 a 58 napadnutého rozsudku odôvodnil svoje posúdenie rozporuplne a nejednoznačne, túto argumentáciu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.
- 18 Všeobecný súd totiž v bodoch 46 až 48 predmetného rozsudku pripomenul osobitné charakteristiky financovania Úniou poskytovaného v rámci zmlúv o poskytnutí subvencie a následne podľa týchto charakteristík overil, či bola Komisia oprávnená odmietnuť metódu stanovenia oprávnených nákladov uplatňovanú žalobkyňou z dôvodu, že nebola v súlade so zmluvnými ustanoveniami.
- 19 V bode 51 uvedeného rozsudku Všeobecný súd uviedol, že metóda výpočtu žalobkyne „vedie k tomu, že z výpočtu hodinovej sadzby sa vylučujú určité hodiny, ktoré odpracovali jej spolupracovníci, ako napríklad hodiny týkajúce sa monitorovania projektu, zdokonaľovania, účasti na konferenciách, prieskumu a udržiavania kontaktov s klientelou, a to z dôvodu, že sa nimi nesleduje poskytovanie služieb všetkým jej zadávateľom, a v dôsledku toho nie sú účtovateľné“. Podľa Všeobecného súdu „z toho vyplýva, že základ slúžiaci ako menovateľ je užší ako základ, ktorý tvoria všetky platené hodiny, a že v dôsledku toho sa hodinová sadzba zdá byť vyššia“, takže „pri uplatnení na hodiny, ktoré boli v rámci projektov skutočne poskytnuté, je jej výsledkom vykázanie vyšších nákladov“.
- 20 V bode 55 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že „v dôsledku zníženia základu výpočtu hodinovej sadzby a zvýšenia úrovne oprávnených nákladov, ktorá z toho vyplýva, by sa Komisia zúčastňovala na krytí všetkých nákladov žalobkyne, a to bez ohľadu na akúkoľvek analýzu ich spojitosti s projektmi, ktoré sú predmetom financovania Úniou“. Všeobecný súd z toho v bode 56 daného rozsudku vyvodil, že „aj keď takýto prístup môže byť legitímne zahrnutý v rámci štandardnej zmluvy o poskytovaní služieb,... nie je zlučiteľný s osobitnými požiadavkami kladenými na predmetné zmluvy o poskytnutí subvencie“.
- 21 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd zastával názor, že rozhodujúce nie je vedieť to, či má koeficient uplatnený žalobkyňou úzku spojitosť s projektmi, o ktoré ide v zmluvách o poskytnutí subvencie, ale či sa na základe uplatnenia uvedeného koeficientu náklady rozdelili na všetky hodiny práce, čo by garantovalo, že rozpočet Únie nefinancuje náklady týkajúce sa monitorovania projektu, zdokonaľovania, účasti na konferenciách, prieskumu a udržiavania kontaktov s klientelou.
- 22 Všeobecný súd teda bez toho, aby si protirečil, v bode 58 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia bola oprávnená odmietnuť metódu registrácie nákladov uprednostňovanú žalobkyňou z dôvodu, že viedla k vykazovaniu nákladov, ktoré neboli ani reálne, ani hospodársky racionálne a ani nevyhnutné na realizáciu projektu v zmysle bodu II.19 všeobecných podmienok.
- 23 Z toho vyplýva, že prvý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 24 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd tým, že neuznal, že Komisia porušila všeobecnú zásadu dobrej viery, ktorou sa musia riadiť vzťahy medzi inštitúciami Únie a hospodárskymi subjektmi na trhu, sám porušil túto zásadu.
- 25 V rámci prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Komisia porušila uvedenú zásadu, keďže v bode II.19 a nasl. všeobecných podmienok nešpecifikovala spôsob, akým má jej zmluvný partner vypočítavať oprávnené náklady. Zastáva názor, že Komisia sa tak obmedzila na formuláciu všeobecných zásad a na to, že v bode II.19 ods. 1 písm. b) všeobecných podmienok

odkázala na obvyklé účtovné zásady zmluvného partnera. Spresňuje, že zásada dobrej viery je súčasťou všeobecných zásad práva Únie stanovených Súdny dvorom. V tomto ohľade odkazuje na viacero rozsudkov vrátane rozsudku z 12. júla 1957, *Algera a i./Spoločné zhromaždenie (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7, s. 114 a 115)*, ako aj z 29. apríla 2004, *IPK-München a Komisia (C-199/01 P a C-200/01 P, EU:C:2004:249, bod 78)*.

- 26 V rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka zastáva názor, že Všeobecný súd tým, že v bodoch 50 až 63 napadnutého rozsudku odmietol metódu výpočtu hodinovej sadzby, ktorú uprednostňovala, a tým, že sa v bode 59 daného rozsudku obmedzil na tvrdenie, že samotný odkaz na model úplných nákladov nepreukazuje súlad metódy výpočtu, ktorú používa odvolateľka, najmä s bodom II.19 ods. 1 písm. a) všeobecných podmienok, tiež porušil túto zásadu.
- 27 Komisia v prvom rade tvrdí, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný, a subsidiárne, že je nedôvodný.

– *Posúdenie Súdny dvorom*

- 28 Pokiaľ ide o prvú časť druhého odvolacieho dôvodu založenú na tom, že Komisia porušila všeobecnú zásadu dobrej viery v rámci práva Únie, je potrebné konštatovať, že svojou argumentáciou predloženou na podporu tejto časti odvolacieho dôvodu odvolateľka len spochybňuje rozhodnutie Komisie. Takáto argumentácia, ktorá nesmeruje proti napadnutému rozsudku, je teda v rámci odvolania neprípustná.
- 29 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, ktorá je založená na tom, že Všeobecný súd porušil zásadu dobrej viery, je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora platí, že ak by sa účastníkovi konania v konaní pred Súdny dvorom umožnilo po prvýkrát uviesť dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Všeobecným súdom, umožnilo by sa mu tým predložiť Súdny dvor spor v širšom rozsahu, ako bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody, ktoré boli pred ním prejednané. Tvrdenie, ktoré nebolo predložené na prvom stupni, však nepredstavuje nový neprípustný dôvod v štádiu odvolania, ak je považované za rozšírenie argumentácie, ktorá už bola v žalobe na Všeobecnom súde uvedená v rámci predloženého žalobného dôvodu (rozsudok z 28. júla 2016, *Tomana a i./Rada a Komisia, C-330/15 P, neuvverejnený, EU:C:2016:601, bod 33, ako aj citovaná judikatúra*).
- 30 Keďže v rámci tejto druhej časti uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd mal uznať, že Komisia porušila zásadu dobrej viery, je potrebné konštatovať, že takáto argumentácia nebola predložená pred Všeobecným súdom. Má preto novú povahu a treba ju považovať za neprípustnú.
- 31 Druhý odvolací dôvod je preto potrebné zamietnuť ako neprípustný.

O treťom odvolacom dôvode

– *Argumentácia účastníkov konania*

- 32 Svojím tretím odvolacím dôvodom odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že skreslil dôkazy.
- 33 V rámci prvej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazy a skutočnosti, ktoré uviedla na podporu svojej argumentácie, keď v bodoch 55, 56 a 58 napadnutého rozsudku zastával názor, že metóda registrácie nákladov použitá žalobkyňou ju viedla k vykazovaniu nákladov, ktoré neboli ani reálne, ani hospodársky racionálne a ani nevyhnutné na realizáciu

projektov, a teda nebolo ich možné považovať za oprávnené na účely realizácie predmetných projektov. V tomto ohľade spresňuje, že Všeobecný súd v bode 46 daného rozsudku pripomenul, „že v dôsledku oprávnených nákladov nemôže vzniknúť zmluvnej strane zisk“. Na jednej strane odvolateľka v rámci svojej žaloby na prvom stupni tvrdila, že na základe svojej metódy výpočtu nedosahovala zisk, ale že táto metóda mohla mať nanajvýš za výsledok naopak to, že kryla jej náklady súvisiace s projektmi, zatiaľ čo metóda výpočtu Komisie by jej spôsobovala významné straty. Na druhej strane odôvodnenie uvedené v bode 58 uvedeného rozsudku je podľa nej založené na nesprávnych dôkazoch, keďže tieto dôkazy boli v rozpore so skutočnosťami, ktoré odvolateľka uviedla a preukázala.

- 34 V rámci druhej časti uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že bez toho, aby zhromaždila dôkazy k metóde výpočtu použitej odvolateľkou, rozhodol, že dosahovala zisk a že chýbala dostatočne úzka spojitosť medzi uplatňovanými nákladmi a predmetnými projektmi.
- 35 V rámci tretej časti toho istého odvolacieho dôvodu odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že nedefinoval výraz „všetky náklady“, keď v bode 55 napadnutého rozsudku uviedol, že v dôsledku metódy výpočtu žalobkyne by sa Komisia zúčastňovala „na krytí všetkých nákladov žalobkyne“.
- 36 Napokon v rámci štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd zjavne skreslil argumentáciu Komisie, keďže v bode 61 napadnutého rozsudku konštatoval, že výklad bodu II.19 a nasl. všeobecných podmienok mal „jasnú“ povahu. Výklad týchto podmienok bol pritom nejasný aj vo vzťahu ku Komisii, keďže v rámci čitateľa koeficientu hodinovej sadzby zohľadňovala jednak „náklady na zamestnancov“, jednak „všetky náklady“.
- 37 Komisia sa domnieva, že tretí odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 38 Podľa ustálenej judikatúry má iba Všeobecný súd právomoc zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keď by vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, ako aj posúdiť vykonané dôkazy. Zistenie tohto skutkového stavu a posúdenie týchto dôkazov teda okrem prípadu ich skreslenia nepredstavuje právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdnym dvorom (rozsudok z 29. októbra 2015, Komisia/ANKO, C-78/14 P, EU:C:2015:732, bod 22 a citovaná judikatúra).
- 39 Ak odvolateľ tvrdí, že ide o skreslenie dôkazov Všeobecným súdom, musí podľa článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora presne označiť dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, a preukázať pochybenia v rámci posudzovania, ktoré podľa jeho názoru viedli Všeobecný súd k tomuto skresleniu. Navyše z ustálenej judikatúry vyplýva, že skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkových okolností a dôkazov (rozsudok z 30. novembra 2016, Komisia/Francúzsko a Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, bod 99, ako aj citovaná judikatúra).
- 40 Aj keď v rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka uvádza skreslenie dôkazov, je potrebné konštatovať, že prvou a štvrtou časťou predloženou na podporu uvedeného odvolacieho dôvodu sa odvolateľka obmedzuje na kritiku posúdenia skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd jednak v bodoch 55, 56 a 58 napadnutého rozsudku, podľa ktorých v podstate metóda výpočtu žalobkyne vedie k vykazovaniu nákladov, ktoré neboli ani reálne, ani hospodársky racionálne a ani nevyhnutné na realizáciu predmetných projektov, a jednak v bode 61 tohto rozsudku, podľa ktorého majú body II.19 až II.21 všeobecných podmienok jasnú povahu. Odvolateľka chce v skutočnosti od Súdneho dvora v tomto ohľade dosiahnuť nové posúdenie skutkových okolností, a to bez toho, aby presne uviedla, ktoré dôkazy Všeobecný súd skreslil. Prvú a štvrtú časť tretieho odvolacieho dôvodu je preto potrebné považovať za neprípustné.

- 41 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že nezhradol potrebné dôkazy, pretože prináleží žalobkyni, aby prípadne predložila všetky dôkazy, ktoré môžu podporiť a podložiť jej tvrdenia v rámci žaloby, ktorú podala na Všeobecný súd (pozri v tomto zmysle uznesenie z 30. júna 2015, Evropaïki Dynamiki/Komisïa, C-575/14 P, neuvverejnené, EU:C:2015:443, bod 21).
- 42 Pokiaľ ide o tretiu časť tretieho odvolacieho dôvodu, ktorým odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že nedefinoval výraz „všetky náklady“ uvedený v bode 55 napadnutého rozsudku, postačuje konštatovať, že toto tvrdenie je ťažko pochopiteľné a irelevantné v rámci odvolacieho dôvodu založeného na skreslení dôkazov, keďže sa netýka dôkazu.
- 43 Z toho vyplýva, že tretí odvolací dôvod sa musí zamietnuť ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 44 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bode 61 napadnutého rozsudku rozhodol, že výklad bodov II.19 až II.21 všeobecných podmienok má jasnú povahu, pokiaľ ide o metódu stanovenia sporných nákladov, a že z tohto dôvodu nie je potrebné aplikovať zásady belgického občianskeho práva, porušil články 1162, 1134 a 1135 belgického Občianskeho zákonníka.
- 45 V tomto ohľade tvrdí, že Komisii prináležalo, aby jasným spôsobom a v čase pred uzatvorením predmetných zmlúv konkretizovala spôsoby stanovenia nákladov. Tvrdí, že vzhľadom na skutočnosť, že takáto konkretizácia nebola predložená, zmluvy boli v tejto otázke neurčité. Mali byť teda predmetom výkladu podľa citovaných ustanovení belgického práva, podľa ktorých sa v prípade pochybnosti o výklade dohovoru takýto dohovor vykladá v neprospech strany, ktorá povinnosť navrhla, a v prospech strany, ktorá povinnosť prijala, a podľa ktorých zmluvní partneri majú povinnosť plniť dohovory v dobrej viere. Podľa odvolateľky mal Všeobecný súd zastávať názor, že metóda výpočtu hodinovej sadzby, ktorú navrhla, je zlučiteľná so všeobecnými podmienkami predmetných zmlúv a citovanými ustanoveniami belgického Občianskeho zákonníka. Tvrdí, že za týchto podmienok mal Všeobecný súd konštatovať, že sporné oznámenia o dlhu sú v rozpore so zmluvami, a teda protiprávne.
- 46 Odvolateľka v tomto ohľade tiež tvrdí, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora a najmä rozsudkom z 26. februára 2015, Planet/Komisïa (C-564/13 P, EU:C:2015:124, bod 21), je výklad a uplatňovanie článkov 1162, 1134 a 1135 belgického Občianskeho zákonníka ako ustanovení vnútroštátneho práva uplatniteľného na zmluvy podľa arbitrážnej doložky právnou otázkou, ktorú možno predložiť Súdnemu dvoru v rámci odvolania.
- 47 Komisia tvrdí, že štvrtý odvolací dôvod je potrebné zamietnuť ako neprípustný alebo neúčinný.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 48 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľka v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 61 napadnutého rozsudku neuplatnil články 1162, 1134 a 1135 belgického Občianskeho zákonníka z dôvodu, že definícia priamych a nepriamych oprávnených nákladov uvedená v bodoch II.19 až II.21 všeobecných podmienok má jasnú povahu a že z tohto dôvodu nebolo potrebné uplatniť zásady belgického občianskeho práva týkajúce sa výkladu zmlúv.

- 49 Je však potrebné konštatovať, že odvolateľka týmto v skutočnosti spochybňuje výklad bodov II.19 až II.21 všeobecných podmienok zmlúv o poskytnutí subvencie, v rámci ktorého Všeobecný súd zastával názor, že majú jasnú povahu. Výklad zmluvného ustanovenia zo strany Všeobecného súdu predstavuje skutkovú otázku, ktorú nemožno ako takú predložiť Súdnemu dvoru na účely preskúmania v rámci odvolania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. októbra 2015, Komisia/ANKO, C-78/14 P, EU:C:2015:732, bod 23).
- 50 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný.

O piatom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 51 V rámci prvej časti predloženej na podporu piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keď v bode 79 napadnutého rozsudku odmietol ako „zjavne nedôvodnú“ argumentáciu žalobkyne založenú na údajnom rozpore bodu II.30 všeobecných podmienok s dobrými mravmi, ktoré sú chránené článkom 1172 belgického Občianskeho zákonníka, a to bez toho, aby v tejto súvislosti uviedol ďalšie spresnenie.
- 52 V rámci druhej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že nepreskúmal otázku neplatnosti bodu II.30 všeobecných podmienok, keďže podľa nej tento bod porušuje články 1172 a 1231 belgického Občianskeho zákonníka. Odvolateľka uznáva, že Všeobecný súd obmedzil dôsledky uplatňovania bodu II.30 všeobecných podmienok. V tejto súvislosti na jednej strane v bode 94 napadnutého rozsudku konštatoval, že uvedený bod sa nemôže uplatňovať na samotnú ujmu súvisiacu s omeškaním vrátenia protiprávne vyplatených preddavkov. Na druhej strane využil možnosť stanovenú v článku 1231 belgického Občianskeho zákonníka, a to znížiť sumu paušálnych náhrad, ktoré je Komisia oprávnená požadovať, na 10 % sumy preddavkov, ktoré sa majú vrátiť. Všeobecný súd tak vykonal zníženie súm, ktoré sa majú vrátiť, pričom v prejednávanej veci zachoval uplatniteľnosť bodu II.30 všeobecných podmienok. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd mal vyhlásiť neplatnosť tohto bodu II.30 z dôvodu, že je v rozpore s článkom 1172 belgického Občianskeho zákonníka, a teda konštatovať, že žalobkyňa nemala povinnosť previesť žiadnu náhradu.
- 53 Odvolateľka sa v tomto ohľade odvoláva na ustálenú judikatúru v oblasti nekalých podmienok voči spotrebiteľom, podľa ktorej Súdny dvor zastával názor, že príslušný súd nemôže obmedziť nekalé všeobecné podmienky zmluvy len na ich časť, ktorá je ešte platná, ale že naopak musí vylúčiť ich uplatnenie voči zmluvnému partnerovi (rozsudok zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 58 a nasl.). Odvolateľka zastáva názor, že túto judikatúru možno uplatniť na prejednanú vec, keďže je tak ako spotrebiteľa slabšou stranou zmluvy o financovaní Úniou, na ktorú sa uplatňujú všeobecné zmluvné podmienky Komisie bez toho, aby ich mohla ovplyvniť.
- 54 Komisia sa domnieva, že piaty odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 55 Pokiaľ ide o prvú časť piateho odvolacieho dôvodu založenú na nedostatku odôvodnenia, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa jednak v rámci odvolania preskúmanie Súdnym dvorom zameriava najmä na overenie toho, či Všeobecný súd z právneho hľadiska odpovedal dostatočne na všetky tvrdenia, ktoré uviedol žalobca, a jednak že dôvod založený na neodpovedaní Všeobecného súdu na tvrdenia predložené v prvostupňovom konaní predstavuje v podstate tvrdenie, že došlo k porušeniu povinnosti odôvodnenia, ktorá vyplýva z článku 36 Štatútu Súdneho dvora Európskej

únie, uplatniteľného na Všeobecný súd na základe článku 53 prvého odseku toho istého štatútu a článku 117 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu (rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 37 a citovaná judikatúra).

- 56 V tomto ohľade z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že z povinnosti odôvodnenia, ktorá prináleží Všeobecnému súdu, nevyplýva Všeobecnému súdu povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom jednotlivo rozoberalo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, a že odôvodnenie Všeobecného súdu môže teda byť implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (rozsudok z 11. mája 2017, Dyson/Komisia, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 38 a citovaná judikatúra).
- 57 V tomto prípade Všeobecný súd v bode 79 napadnutého rozsudku odmietol ako zjavne nedôvodnú argumentáciu žalobkyne založenú na údajnom rozpore bodu II.30 všeobecných podmienok s dobrými mravmi, ktoré sú chránené článkom 1172 belgického Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti sa obmedzil na odmietnutie tejto argumentácie bez toho, aby na podporu svojho posúdenia uviedol akýkoľvek dôvod.
- 58 Aj keď je pravda, že tvrdenie žalobkyne bolo odmietnuté ako „zjavne“ nedôvodné, nič to nemení na skutočnosti, že odmietnutie tvrdenia uvádzaného žalobcom, hoci aj zjavné, nezabavuje Všeobecný súd jeho povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie. Všeobecný súd sa preto pri svojom posudzovaní dopustil nedostatočného odôvodnenia, ktoré však v prejednávanej veci nie je takej povahy, aby viedlo k zrušeniu napadnutého rozsudku.
- 59 Ako totiž Všeobecný súd uviedol v bode 76 napadnutého rozsudku, preskúmanie štvrtého žalobného návrhu týkajúceho sa paušálnych náhrad si vyžadovalo overiť, či bolo uplatnenie tohto bodu zo strany Komisie za okolností prejednávanej veci v súlade s pravidlami belgického Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje rámec pre uplatnenie sankčných doložiek. Keďže belgické právo uplatniteľné na sporné zmluvy o poskytnutí subvencie obsahuje úpravu uplatnenia týchto doložiek a takáto sankčná doložka vedie v súlade s článkom 1229 belgického Občianskeho zákonníka a ako to Všeobecný súd pripomenul v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku k náhrade za omeškanie s plnením hlavného záväzku alebo za jeho nesplnenie, sankčnú doložku stanovenú v bode II.30 všeobecných podmienok nemožno v dôsledku toho považovať za protiprávnu alebo v rozpore s dobrými mravmi.
- 60 Pokiaľ ide o druhú časť piateho odvolacieho dôvodu, je potrebné konštatovať, že táto časť vychádza z predpokladu, podľa ktorého došlo k porušeniu článkov 1172 a 1231 belgického Občianskeho zákonníka.
- 61 Ako to vyplýva z preskúmania prvej časti piateho odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd neporušil článok 1172 belgického Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o článok 1231 uvedeného zákonníka, postačuje pripomenúť, ako to správne uviedol Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku, že toto ustanovenie neupravuje podmienky platnosti sankčnej doložky, ale umožňuje súdu znížiť sumu, ktorú požaduje veriteľ, keď zjavne prevyšuje sumu, ktorú zmluvné strany mohli stanoviť ako náhradu škody vyplývajúcej z neplnenia predmetnej dohody.
- 62 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie založené na rozsudku zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), že Všeobecný súd mal vyhlásiť bod II.30 všeobecných podmienok za neuplatniteľný, je potrebné konštatovať, že sa prvýkrát uvádza pred Súdny dvorom a je potrebné ho odmietnuť z takých istých dôvodov ako sú dôvody uvedené v bode 29 tohto rozsudku.
- 63 Z toho vyplýva, že piatemu odvolaciemu dôvodu nemožno vyhovieť.

O odvolacích návrhoch v rozsahu, v akom sa týkajú trov prvostupňového konania

- 64 Odvolateľka navrhuje zrušenie bodu 4 výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že znáša svoje vlastné trovy konania, vrátane trov konania týkajúcich sa druhého a tretieho žalobného návrhu, v prípade ktorých bolo konanie zastavené.
- 65 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 58 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie „žiadne odvolanie sa nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich uhradiť“. Navyše je ustálenou judikatúrou, že v prípade zamietnutia všetkých ostatných odvolacích dôvodov musia byť návrhy týkajúce sa údajnej protiprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o trovách konania zamietnuté na základe tohto ustanovenia ako neprípustné (pozri najmä uznesenie zo 16. septembra 2005, Schmoldt a i./Komisia, C-342/04 P, neuvverejnené, EU:C:2005:562, bod 65, ako aj citovanú judikatúru).
- 66 Z toho vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že všetky ostatné odvolacie dôvody boli zamietnuté, návrhy týkajúce sa údajnej protiprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o trovách konania je potrebné vyhlásiť za neprípustné.
- 67 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 68 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania a odvolateľka nemala vo svojich dôvodoch úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy